

[Justitsministeren.]

for at Redaktøren kunde undgaa Strafansvar, ikke at lade Regelen komme til Anvendelse for Personer, der som Medarbejdere er Redaktørens underordnede. Da intet af disse Hensyn kan anføres for at beskytte Anonymiteten med Hensyn til den, der mod Betaling lader indrykke Annoncer, stiller vi Forslag om, at han altid anses som navngiven Forfatter.

I Almindelighed vil disse Regler i § 6 om Strafansvaret med Hensyn til periodiske Skrifter være tilstrækkelige, men naar det drejer sig om særlig grove Forbrydelser, de egentlige Statsforbrydelser, foreslaas det i § 7, at de i § 6 fastsatte Ansvarsregler ikke kommer til Anvendelse, for saa vidt disse angaar.

Det var Strafansvaret.

Med Hensyn til Erstatningsansvaret er der ogsaa over for den almindelige periodiske Presse, trykt her i Riget, afgjort Betænkelighed ved at lade de almindelige Erstatningsregler gælde. Hensynet til Pressens Traditioner og Arbejdsfred taler herimod, og ved den ubegrænsede Adgang til at drage alle medskyldige, ogsaa den unavnigvne Forfatter, til Ansvar gøres Værdien af den i Lovforslaget opretholdt Beskyttelse af Anonymiteten i strafferetlig Henseende praktisk tvivlsom. Da den private Sagsøger i det praktiske Liv i erstatningsmæssig Henseende i Almindelighed vil kunne faa alle rimelige Krav opfyldt, selv om Erstatningsansvaret begrænses ganske paa samme Maade som Strafansvaret, og da man fra Pressens Side tillægger en saadan Ordning en ganske overordentlig Betydning, har jeg i § 6, Stk. 7, ment at kunne foreslaa, at Erstatningsansvar paalægges efter samme Regler som Strafansvar. Medens det altsaa skønnes forsvarligt normalt at fravige de almindelige Regler om Erstatningsansvar, kommer disse naturligvis subsidiært til Anvendelse, dels naar i det enkelte Tilfælde Redaktøren eller Forfatteren af en eller anden Grund ikke kan drages til Ansvar, dels naar den Erstatning, disse er dømt til at udrede, ikke kan inddrives hos dem eller hos Udgiveren, thi ifølge § 12 hæfter Udgiveren altid fremtidig for de Redaktøren idømte Erstatningsbeløb m. v.

I visse Tilfælde vil Forhandling af Skrifter med strafbart Indhold være af graverende Karakter, saa graverende, at Samfundet maa straffe Forhandling eller Udbredelse. Dette gælder, naar et Skrift er konfiskeret, foreløbig beslaglagt eller dets Udbredelse er forbudt, og Kundgørelse

herom har fundet Sted i Statstidende, eller naar Forhandlerne selv kender Inddragelsen. Det samme gælder endvidere efter Forslaget, naar Forhandleren blot ved at underkaste Skriftet et flygtigt Gennemsyn kunde have konstateret Skriftets strafbare Indhold. Derimod bliver naturligvis de Personer, der efter deres hele Erhverv og Virksomhed ikke har nogen naturlig Pligt til at sætte sig ind i Skriftets Indhold, som f. Eks. Avisbude eller Avisforhandlere paa Stationer el. lign., ikke efter Forslaget ansvarlige for Udbredelse af Skriftet. Bestemmelserne om disse Spørgsmaal findes i Forslagets § 15, Stk. 2, der er nyt, selv om der i den gældende Presselovs § 14 findes en noget svagere Bestemmelse i samme Retning.

Jeg har nu udførligt gennemgaaet alle Hovedreglerne for den nye Ansvarsordning, der altsaa omtales i Lovens §§ 4—7. Et kort Resumé over Forskellighederne mellem den gældende og den foreslaede Ordning findes for øvrigt i Bemærkningerne Side 14.

Jeg skal til Slut kort gennemgaa de Paragraffer, der indeholder nye Bestemmelser af mere almindelig Interesse.

I § 1 foreslaas det, at udenlandske, i det danske Sprog trykte Skrifter, for saa vidt de indføres forretningsmæssigt eller udbredes offentlig her i Riget, skal være forsynet med Angivelse af Bogtrykkerens Navn eller Firma samt Trykkestedet. Den, der indfører, forhandler eller udbreder de nævnte Skrifter, har Pligt til at paase, at de er forsynet med Angivelse af Trykkested. Straf for Overtrædelse heraf kan ifølge § 19, Stk. 3, stige til Hæfte, naar det drejer sig om utugtige eller oprørske Skrifter eller Skrifter, hvis Indhold frembyder Fare for den offentlige Orden.

§ 2 paabyder Angivelse af Redaktøren og straffer urigtig Angivelse, altsaa Straamandsuvæsenet. Regelen er ny, men tilsvarende Bestemmelse findes i de fleste udenlandske Love.

Man har overvejet at give Adgang til Fordeling af Ansvar for Indholdet af periodiske Skrifter, saafremt den redaktionelle Ledelse, hvad der jo sker hyppigere og hyppigere, er fordelt mellem flere gennem Specialafdelinger, hvis Redaktører ret selvstændigt træffer Bestemmelse.

Da der imidlertid fra Pressens Side lægges den største Vægt paa, at der i saa ringe Omfang som muligt foretages Indblanding fra det offentlige i Redaktionernes indre Forhold, er man blevet staaende ved, at det altsaa kun er Chefredaktøren, der paalægges Ansvar i alle Tilfælde, jfr. § 16, Stk. 1, der dog for den egentlige Fag-